

УДК 343.851:343.9.02

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2020.2.15>**О. С. Доценко**

кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри публічного управління та адміністрування
Національної академії внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КООРДИНАЦІЇ ІЗ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено розгляду окремих актуальних питань забезпечення координації із протидії організованій злочинності в Україні.

Підкреслено, що необхідність координації суб'єктів протидії організованій злочинності часто виникає тоді, коли вони мають різні можливості застосування сил і засобів із метою досягнення мети й виконання завдання із протидії організованій злочинності.

Наголошено, що протидія організованій злочинності потребує комплексного підходу адміністративно-правового використання можливостей різних суб'єктів протидії: органів державної влади, місцевого самоврядування, системи правоохоронних органів, державних та інших форм власності установ, громадських формувань тощо. Тільки комплексне використання на державному рівні сил і засобів може дати позитивний результат із протидії організованій злочинності.

Визначено, що координаційна діяльність із протидії організованій злочинності потребує відповідного правового врегулювання. Насамперед правові норми мають визначати правове поле діяльності та повноваження координуючого органу (координатора) в системі органів, які здійснюють протидію організованій злочинності.

В історичному аспекті розглянуто діяльність колишнього Координаційного комітету по боротьбі з корупцією й організованою злочинністю при Президенті України й зазначено, що аналогічний координатор повинен бути створений і сьогодні.

Висвітлено досвід окремих європейських країн, який свідчить, що для покращення координації із протидії організованій злочинності в них теж створені та використовуються відповідні координаційні органи при уряді або міністерстві внутрішніх справ.

Визначено роль прокуратури в координаційній діяльності із протидії організованій злочинності.

Розглянуто поняття координації та враховуючи неоднозначність його тлумачення, висловлено власне бачення щодо розуміння координації із протидії організованій злочинності.

Наголошено на необхідності підготовки концепції із протидії організованій злочинності, яка б охоплювала широке коло питань, пов'язаних із протидією їм, та передбачала б розроблення відповідної державної політики щодо впровадження комплексу адекватних організаційно-правових, запобіжних та правоохоронних заходів протидії, а також удосконалення правового регулювання координації в цій сфері.

Ключові слова: координація, протидія організованій злочинності, суб'єкти координації.

Постановка проблеми. Необхідність координації суб'єктів протидії організованій злочинності часто виникає тоді, коли вони мають різні можливості застосування сил і засобів із метою досягнення мети й виконання завдання із протидії організованій злочинності. Але якщо зміст і характер відомчої (внутрішньої) координації порівняно зрозумілі, – через визначення компетенції й повноважень суб'єктів управління, й певною мірою врегульовані нормативно-правовими актами, то міжвідомча координація суб'єктів протидії організованій злочинності майже відсутня,

нормативно не врегульована та, поки що, недостатньо досліджена.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У юридичній літературі координації приділено певну увагу. Ці питання знайшли своє відображення в наукових працях таких науковців: В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, О.М. Бандурки, І.І. Басецького, Ю.П. Битяка, В.В. Богуцького, І.П. Голосніченка, С.М. Гусарова, В.В. Зуя, Ю.Ф. Іванова, Л.В. Ковалю, О.В. Кузьменко, В.І. Курило, Є.В. Курінного, В. І. Литвиненка, Д.Й. Никифорчука, О.П. Рябченко та інших.

Окремі питання щодо координації суб'єктів протидії організованій злочинності знайшли своє відображення в наукових працях В.Л. Грохольського, О.О. Дульського, М.В. Корнієнка, О.М. Литвинова, Н.Є. Міняйла, Т.М. Міщенко, М.І. Мельника, Є.В. Невмержицького, Г.П. Пожидаєва, О.Ю. Шостко тощо. Але й досі серед науковців і практиків немає єдиного підходу щодо розуміння координації, її змісту та практичної реалізації, особливо в такому важливому напрямі, як протидія організованій злочинності.

Мета статті – вивчення й аналіз стану забезпечення координації із протидії організованій злочинності в Україні та надання рекомендацій щодо вдосконалення такої діяльності.

Виклад основного матеріалу. Протидія організованій злочинності потребує комплексного підходу адміністративно-правового використання можливостей різних суб'єктів протидії: органів державної влади, місцевого самоврядування, системи правоохоронних органів, установ державної та інших форм власності, громадських формувань тощо. Переконані, що тільки комплексне використання на державному рівні сил і засобів може дати позитивний результат із протидії організованій злочинності. Але комплексний підхід потребує чіткого визначення й нормативно-правового регулювання координаційної діяльності.

Аналіз діяльності суб'єктів протидії організованій злочинності дозволяє розкрити адміністративний механізм внутрішнього їх функціонування і відносини з іншими суб'єктами протидії. Системно-аналітичний метод дозволяє нам вести мову не тільки про внутрішні організаційно-структурні форми взаємодії, у яких протікає їх діяльність, але і про зв'язки, котрі виникають між суб'єктами протидії та їх зовнішнім середовищем. Терміном «середовище» визначається зовнішнім щодо системи, сфери: сукупність об'єктів, які належать до функціонуючої системи, але тією чи іншою мірою взаємопов'язані між собою.

Варто зазначити, що необхідність координації суб'єктів протидії організованій злочинності часто виникає тоді, коли вони мають різні можливості застосування сил і засобів із метою досягнення визначеної мети й виконання завдань із протидії організованій злочинності.

Із метою дослідження координаційних відносин суб'єктів протидії організованій злочинності доцільним є розгляд їх як системи, але різної за своїми завданнями, функціями, компетенцією й повноваженнями щодо здійснення такої протидії.

Багатоаспектність дослідження питань координації створює ілюзію про начебто зрозумілість вирішення цих питань. Водночас проблемами забезпечення координації із протидії організованій злочинності протягом багатьох років залишаються невирішеними. Про це свідчать як результати протидії організованій злочинності, так і матеріали рішень РНБО, МВС, Генеральної прокуратури тощо.

Аналіз наукових досліджень із протидії організованій злочинності свідчить, що комплексного дослідження координаційної діяльності із зазначених питань не проводилось. У багатьох наукових працях тільки фрагментарно присвячено увагу цій проблемі. Тому серед науковців, які досліджували окремі аспекти протидії організованій злочинності, немає загального тлумачення принципів положень координації, її форм, методів тощо. Але, узагальнення цих праць дозволяє виділити певні ознаки, на яких повинна базуватись координація із протидії організованій злочинності:

- 1) наявність координатора – суб'єкта владних повноважень;
- 2) нормативно-правова регламентація компетенції й повноважень суб'єкта координації та його відносин з об'єктами координації;
- 3) за необхідності погодження дій координуючих об'єктів щодо мети проведення тих чи інших завдань, часу, місця, характеру та інших питань із проведення заходів;
- 4) забезпечення комплексного використання сил, засобів і методів для отримання позитивного результату.

Аналіз стану та проблем реалізації органами правопорядку завдань, визначених Концепцією розвитку сектору безпеки й оборони України [1] щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання координації із протидії організованій злочинності свідчить, що це питання актуалізується у зв'язку з ускладненням реалізації завдань щодо протидії організованій злочинності, визначених Стратегією національної безпеки України [2], Концепцією державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю [3], зобов'язаннями, взятими в межах виконання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і Плану заходів з її імплементації [4; 5], передусім за відсутністю координації виконання вказаних завдань, організації та здійснення оцінки, аналізу реального стану результатів протидії організованій злочинності та підготовки пропозицій щодо коригування державної політики із цих питань.

Необхідно зазначити, що задекларовані законодавчі та інституційні зміни в Концепції державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю, схваленої Указом Президента України від 21 жовтня 2011 року № 1000 [3], розрахованої до 2017 року, залишились не реалізованими. Однією із серйозних проблем невиконання запланованих заходів із реалізації зазначеної концепції є низький рівень координації органів, які здійснюють протидію організованій злочинності.

Раніше таким координатором, відповідно до підпункту «а» п. 2 ст. 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [6], виступав Координаційний комітет по боротьбі з корупцією й організованою злочинністю при Президенті України. Але Указом Президента України «Про деякі питання організації діяльності Ради національної безпеки й оборони України» від 8 лютого 2005 року № 208/2005 [7] цей Комітет ліквідовано, передавши його функції, фінансове та матеріально-технічне забезпечення РНБО України. Згодом Указом Президента України «Про визнання такими, які втратили чинність, деяких указів Президента України» від 15 грудня 2006 р. № 1084/2006 [8] було визнано таким, що втратив чинність, Указ Президента України «Про деякі питання організації діяльності РНБО України» від 8 лютого 2005 року № 208/2005, а тому втратили чинність і положення Указу про ліквідацію й передачу функцій Комітету РНБО України. Це відбулось у зв'язку з тим, що підп. «а» п. 2 ст. 5 Закону за Рішенням Конституційного Суду України від 07.04.2004 року № 9-рп/2004 визнано таким, який не відповідає Конституції України (є неконституційним) [9].

Основними завдання Координаційного комітету було: забезпечення реалізації єдиної державної політики в боротьбі з корупцією й організованою злочинністю; координація та сприяння діяльності всіх державних органів, які беруть участь у боротьбі з організованою злочинністю, вироблення стратегії та рекомендацій щодо тактики боротьби з організованою злочинністю; розробка заходів щодо запобігання встановленню корумпованих зв'язків кримінальних елементів із державними службовцями та іншими посадовими особами, втягнення їх у неправну діяльність; організація співробітництва з питань боротьби з організованою злочинністю з відповідними органами іноземних держав та міжнародними організаціями; надання практичної й методичної допомоги координаційним

комітетам по боротьбі з корупцією й організованою злочинністю при РМ АР Крим, обласних, Київській і Севастопольській міських державних адміністраціях у вдосконаленні їх діяльності.

Відповідно до визначених завдань Координаційний комітет: контролював виконання правоохоронними та іншими органами виконавчої влади, підприємствами, установами, організаціями всіх форм власності законодавства України, рішень Координаційного комітету щодо захисту прав, свобод, законних інтересів, життя і здоров'я громадян та юридичних осіб; готував щорічні доповіді про стан організованої злочинності та корупції в Україні, про основні напрями та результати боротьби з нею, виносив їх на розгляд Президента України та ВР України, а в разі потреби готував Президентіві України або ВР України спеціальні доповіді та інформації із цих питань; організував за дорученням Президента України проведення комплексних перевірок стану дотримання законодавства з питань боротьби з корупцією й організованою злочинністю тощо.

Для виконання покладених на Координаційний комітет завдань і функцій він мав право: заслуховувати інформації керівників центральних та місцевих органів виконавчої влади про стан боротьби з корупцією й організованою злочинністю; давав обов'язкові для виконання органами виконавчої влади й посадовими особами, до яких вони звернені, керівниками підприємств, установ й організацій усіх форм власності доручення та рекомендації щодо усунення причин й умов, які сприяли злочинним проявам; доручав правоохоронним та контролюючим органам або створюваним ними комісіям проведення перевірок дотримання відповідними органами, підприємствами, установами, організаціями всіх форм власності вимог законодавства, фінансово-кредитної дисципліни, порядку сплати податків та внесення інших обов'язкових платежів до бюджету; порушував у встановленому порядку питання про притягнення посадових осіб до відповідальності за неналежне виконання покладених на них обов'язків щодо запобігання корупції та організованій злочинності на підприємствах, в установах й організаціях.

Водночас Координаційний комітет не втручався в оперативно-розшукову діяльність правоохоронних органів і проведення досудового розслідування у кримінальних справах, у діяльність прокурорів і судів [10, с. 344–245].

До складу Координаційного комітету входили керівники правоохоронних і контролюючих

органів, міністерств юстиції, оборони, економіки і фінансів, податкової, митної і прикордонної служб, судової адміністрації, науковці, а також представники інших організацій та установ. Основною формою діяльності Координаційного комітету були засідання, на яких приймалися рішення в межах їх компетенції, котрі визнавались обов'язковими для розгляду органами виконавчої влади й посадовими особами, яким вони адресовані. Рішення Координаційного комітету реалізовувались шляхом надання доручень або видання відповідних актів Президента України, що тягло за собою відповідні правові наслідки в разі їх невиконання.

На наш погляд, аналогічний координатор повинен бути створений і сьогодні. За окремими оцінками фахівців, у складний для України період 90-х років минулого століття діяльність Координаційного комітету певним чином вплинула на зниження рівня організованої злочинності в державі.

Вивчення досвіду європейських країн свідчить, що для покращення координації із протидії організованій злочинності в них теж створені та використовуються відповідні координаційні органи при уряді або міністерстві внутрішніх справ. Зокрема, в Угорщині у 2001 році було створено Координаційний центр боротьби з організованою злочинністю, який підпорядкований Уряду Угорщини, а керівництво його роботою здійснюється через міністра внутрішніх справ.

Цей центр створений відповідно до Закону «Про Координаційний центр по боротьбі з організованою злочинністю» як самостійне центральне координаційне відомство. Необхідність його створення викликана великою кількістю угорських спецслужб і наявністю дублювання функцій та завдань у їх діяльності, що відбувається і в Україні. Основними завданнями Координаційного центру в Угорщині є: накопичення та аналіз інформації із проблем організованої злочинності; надання на основі аналізу пропозицій, необхідних для прийняття стратегічних рішень; інформаційне забезпечення взаємодіючих органів у межах визначеного законодавством кола завдань; контроль за відсутністю дублювання завдань у діяльності зацікавлених правоохоронних органів та спеціальних служб; надання допомоги спецслужбам у виявленні та припиненні діяльності організованих злочинних угруповань. Узагальнену інформацію щодо організо-

ваної злочинної діяльності, отриману від уповноважених суб'єктів, разом із відповідними пропозиціями Координаційний центр надає вищому керівництву держави для вжиття відповідних заходів реагування на національному та місцевому рівнях [11].

В Україні, відповідно до ст. 107 Конституції України РНБО України, координує й контролює діяльність органів виконавчої влади у сфері національної безпеки й оборони [12]. До національної безпеки належать охорона громадського порядку, боротьба зі злочинністю, зокрема й організованою. У такому сенсі можна сказати, що РНБО України здійснює координаційні функції на стратегічному рівні боротьбу з організованою злочинністю в межах забезпечення національної безпеки шляхом прийняття відповідних рішень та контролю за їх виконанням. Такі рішення вводяться в дію указами Президента України, а Кабінет Міністрів України забезпечує їх виконання, відповідно до компетенції. із цією метою КМУ, як правило, схвалює план організаційних заходів із виконання органами виконавчої влади указу Президента України, яким уведено в дію відповідне рішення РНБО України. Контроль за виконанням зазначеного плану здійснює Секретаріат Кабміну. Але, як свідчить практика і стан протидії організованій злочинності в державі, одного контролю недостатньо, необхідно щоб КМУ координував виконання прийнятих рішень та планових заходів із протидії організованій злочинності на загальнодержавному рівні. Так, невиконання ключових планових заходів із реалізації Концепції державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю, затверджених розпорядженням Кабінету Міністрів України [13], пов'язане саме з відсутністю належної координації у цій сфері.

Відповідно до п. 2 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» Генеральний прокурор, керівники регіональних та місцевих прокуратур, їх перші заступники та заступники, відповідно до розподілу обов'язків, здійснюють нагляд за додержанням законів органами, які провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, координують діяльність правоохоронних органів відповідного рівня у сфері протидії злочинності. Координаційні повноваження прокурори здійснюють шляхом проведення спільних нарад, створення міжвідомчих робочих груп, а також проведення узгоджених заходів, здійснення аналітичної діяльності. Порядок організації роботи з координації

діяльності правоохоронних органів, взаємодії органів прокуратури із суб'єктами протидії злочинності визначається положенням, котре затверджується спільним наказом Генерального прокурора, керівників інших правоохоронних органів і підлягає реєстрації в Міністерстві юстиції України [14]. Але такого положення немає й досі.

Ураховуючи високий рівень суспільної небезпеки організованої злочинності, протидія цьому явищу потребує особливої уваги не тільки правоохоронних, а й інших державних органів, що передбачає їх координацію на загальнодержавному рівні на постійній, повсякденній основі спеціальним суб'єктом координації, що ще раз доводить необхідність підготовки концепції із протидії організованої злочинності, яка б охоплювала широке коло питань, пов'язаних із поширенням цього явища, та передбачала б розроблення відповідної державної політики щодо впровадження комплексу адекватних організаційно-правових, запобіжних та правоохоронних заходів протидії, а також удосконалення правового регулювання координації в цій сфері.

У теорії управління координація визначається як засіб досягнення погодженості складових систем управління, що є її обов'язковою й невід'ємною властивістю. Більш детально: координація є складником функції з організації виконання управлінських рішень і розглядається як спосіб організації системи шляхом погодження дій її суб'єктів під час вирішення спільних завдань, що забезпечує узгодження діяльності всієї системи. Інакше кажучи, координація є способом об'єднання зусиль, забезпечення вироблення узгоджених рішень, дій [15].

У юридичній енциклопедії координація визначається як узгодження, поєднання, приведення до певного порядку чи відповідно до поставлених завдань складників чогось (понять, дій, речей тощо). Є функцією соціального управління, яка полягає в узгодженні, впорядкуванні різних частин системи управління. Координація в державному управлінні – одна з основних управлінських функцій, зміст якої полягає в забезпеченні впорядкування взаємозв'язків і взаємодій між учасниками процесу державного управління з метою узгодження дій та об'єднання зусиль на вирішення загальних завдань. Здійснюється на всіх рівнях управління державою керівниками відповідних державних органів або спеціально координа-

ційними підрозділами цих органів. У процесі координації можуть утворюватись координаційні відносини, котрі регулюються різними галузями права (адміністративне право, фінансове право, цивільне право тощо). Координаційні відносини розглядаються як різновид організаційних і можуть не бути врегульовані правовими нормами та здійснюватись на основі управлінських традицій, звичаїв та організаційно-технологічних правил. Є кілька видів координації в управлінні: узгодження, ієрархічна координація, предметно-технологічна координація, штабна координація тощо. Координаційна діяльність широко використовується в сучасних методах державного управління, наприклад, під час розробки та виконання цільових комплексних програм [10, с. 345–246].

Необхідно зазначити, що координація регулюється переважно адміністративно-правовими нормами, які видаються компетентними органами управління й передбачають правила поведінки суб'єктів координаційних відносин під час здійснення протидії організованій злочинності. Ці норми характеризуються певними особливостями, що виокремлює їх серед інших, зокрема: об'єктом їх регулювання є управлінські координаційні відносини, зокрема, переважно суб'єктів протидії організованій злочинності; переважна більшість таких норм має імперативний характер і їм притаманне одностороннє волевиявлення координатора.

У координаційній діяльності необхідно чітко визначити суб'єкт координації й ця функція є ефективною тоді, коли суб'єкту координації є можливість оперативно впливати на всі суб'єкти протидії організованій злочинності з метою впорядкування їхніх дій і виключення конкуренції, дублювання в їх діяльності тощо. Водночас відносини між координатором і суб'єктами протидії організованій злочинності, а також між самими суб'єктами визначаються нормативно-правовими актами. Координаційна діяльність дозволяє забезпечити узгодженість у роботі всіх суб'єктів протидії організованої злочинності, уточнюються завдання на певному етапі протидії, вживаються заходи щодо усунення причин, які перешкоджають ефективній діяльності суб'єктів протидії організованої злочинності, чим забезпечується їх результативне функціонування.

Ураховуючи те, що серед науковців відсутнє однозначне розуміння координації, вважаємо за доцільне визначити власну позицію щодо цієї категорії. Істотною ознакою,

на наш погляд, є те, що реалізація цієї функції обов'язково забезпечується суб'єктом, котрому притаманні владні повноваження щодо об'єктів координації, включно з тимчасово підпорядкованими підрозділами (окремі їх працівники), які беруть участь у вирішенні одного й того ж завдання. Координатор повинен бути наділений певними управлінськими повноваженнями щодо об'єктів, чия діяльність координується. Законні рішення координатора є обов'язковими для виконання органами, підрозділами, окремими працівниками, чия діяльність координується. За невиконання рішень координатора може наступати певна відповідальність.

Висновки і пропозиції. Ураховуючи викладене, можна говорити про те, що протидія організованій злочинності потребує координаційної діяльності спеціально створеного координатора на державному рівні, який би координував діяльність із протидії організованій злочинності не лише правоохоронних органів, а й інших органів державної влади, місцевого самоврядування, установ усіх форм власності, громадських формувань тощо. Залученню зазначених суб'єктів до протидії організованій злочинності може слугувати підготовка та прийняття концепції із протидії організованій злочинності, яка б охоплювала широке коло питань, пов'язаних із протидією цьому явищу, та передбачала б вироблення відповідної державної політики щодо впровадження комплексу адекватних адміністративно-правових, запобіжних та правоохоронних заходів, а також визначення суб'єкта координації та вдосконалення правового регулювання координації в цій сфері.

Список використаної літератури:

1. Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України: затв. Указом Президента України від 14 березня 2016 року № 92/2016. *Офіційний вісник України*. 2016. № 23. Ст. 898.
2. Стратегія національної безпеки України: затв. Указом Президентом України від 26 травня 2015 р. № 287/2015. *Офіційний вісник України*, 2015. № 43. Ст. 1553.
3. Концепція державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю: затв. Указом Президента України від 21 жовтня 2011 року № 1000. *Офіційний вісник України*. 2011. № 83. Ст. 3019.
4. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом. Європейським співтовариством з атомної енергії» і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України від 16 вересня 2014 року № 1678-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 40. Ст. 2021.
5. План заходів з імплементації Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом. Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 р. № 847-р. *Офіційний вісник України*. 2014. № 77. Ст. 2197.
6. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю: Закон України № 3341-XII від 30.06.1993 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 35. Ст. 358.
7. Про деякі питання організації діяльності Ради національної безпеки і оборони України: Указ Президента України від 8 лютого 2005 р. № 208/2005. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208/2005/ed20051014/sp:max25> (дата звернення: 29.04.2020).
8. Про визнання такими, що втратили чинність, деяких указів Президента України: Указ Президента України від 15 грудня 2006 р. № 1084/2006. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208/2005/sp:max25> (дата звернення: 29.04.2020).
9. Конституційний Суд України : рішення від 07 квітня 2004 року № 9-рп/2004. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-04> (дата звернення: 29.04.2020).
10. Юридична енциклопедія: у 6 т. / НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана. Київ : «Укр. енцикл.», 2001. Т. 3: К–М. 792 с.
11. Удосконалення механізмів координації державної політики протидії корупції. URL: <http://old.niss.gov.ua/Monitor/Julii2009/11.htm>.
12. Конституція України від 28.06.1996 р. (із змінами). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 07. 05. 2020 р.).
13. Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю: затв. розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 січня 2012 р. № 53-р. *Урядовий кур'єр*, 2012. № 27.
14. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 р. № 1697-VII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2015. № 2–3. Ст. 12.
15. Розвадовський Б.Л. Координація як основний елемент управління системою протидії корупції. *Науковий вісник Національної академії СБ України*. Київ. 2011. № 36. С. 46–54.

Dotsenko O. S. Topical issues of ensuring coordination in combating organized crime in Ukraine

The article considers some topical issues of ensuring coordination in combating organized crime in Ukraine.

It is emphasized that the need for coordination of actors in the fight against organized crime often arises when they have different opportunities to use forces and means to achieve the goal and accomplish the task of combating organized crime.

It is emphasized that combating organized crime requires a comprehensive approach to administrative and legal use of the capabilities of various actors: public authorities, local governments, law enforcement systems, state and other forms of ownership of institutions, civic groups, etc. Only the integrated use of forces and means at the state level can give a positive result in combating organized crime.

It is determined that coordination activities to combat organized crime require appropriate legal regulation. First of all, legal norms should determine the legal field of activity and powers of the coordinating body (coordinator) in the system of bodies that counteract organized crime.

In the historical aspect, the activity of the former Coordination Committee for Combating Corruption and Organized Crime under the President of Ukraine is considered and it is noted that a similar coordinator should be created today.

The experience of some European countries is highlighted, which shows that in order to improve coordination in combating organized crime, they also have established and used appropriate coordination bodies within the government or the Ministry of Interior.

The role of the prosecutor's office in coordination activities to combat organized crime is determined.

The concept of coordination is considered and taking into account the ambiguity of its interpretation, the own vision on understanding of coordination on counteraction to organized crime is expressed.

Emphasis was placed on the need to prepare a concept for combating organized crime, which would cover a wide range of issues related to combating them and provide for the development of appropriate state policy to implement a set of adequate organizational, legal, preventive and law enforcement measures, as well as improve legal regulation, coordination in this area.

Key words: *coordination, counteraction to organized crime, subjects of coordination.*